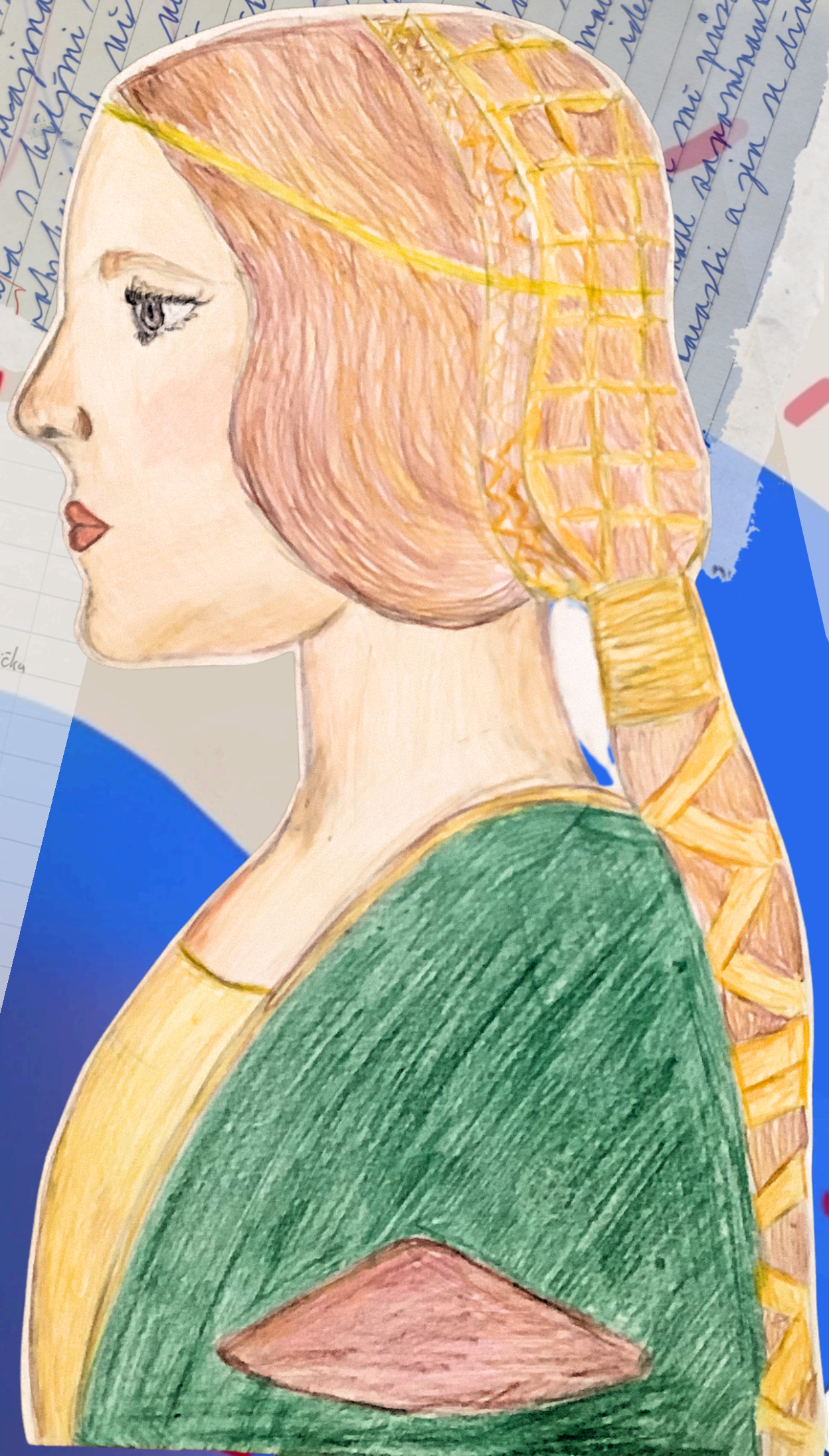


ALMANACH

27. ročník

2025/2026

ZÁKLADNÍ ŠKOLA
JUNGMANNOVA 660
ROUDNICE NAD LABEM



OBSAH :

1. PERLIČKY

2. HŘÍČKY S ČEŠTINOU

3. BAJKY

4. POPIS PRACOVNÍHO POSTUPU

5. CHARAKTERISTIKA

A/ POHÁDKOVÉ POSTAVY

B/ LITERÁRNÍ / FILMOVÉ POSTAVY

C/ NOMEN OMEN

D/ ČLOVĚK, KTERÉHO MÁM RÁD/A

6. LÍČENÍ

7. ÚVAHA

8. VYPRAVOVÁNÍ

A/ PŘEDLOHOU JE KOMIKSOVÝ PŘÍBĚH

B/ VLASTNÍ PRÁCE

9. SOUTĚŽNÍ PRÁCE – JÁ A KNIHA

10. OLYMPIÁDA Z ČESKÉHO JAZYKA – SOUTĚŽNÍ PRÁCE

11. PRÁCE Z VÝPOČETNÍ TECHNIKY

Úvod

Toto je již **dvacáté sedmé** vydání Almanachu žákovských prací Základní školy Jungmannova 660 v Roudnici nad Labem.

Letošní soubor jsme sestavili ze slohových prací žáků 1. i 2. stupně. Ve všech textech najdeme sílu individuálního sdělení, krásu mateřského jazyka a zároveň i kouzlo přítomného okamžiku, který je neopakovatelný.

Pravidelné publikování literárních prací našich studentů se stalo tradicí, která je svým způsobem ojedinělá počtem nadaných přispěvatelů, ochotných jít s kůží na trh a odhalit často své nejnítěrnější pocity. Je zajímavé každým rokem sledovat vývoj a vyžívání mladých autorů a objevovat nové talenty.

Výtvarná složka obsahuje výtvary žáků z různých tříd 2. stupně. I v letošním vydání jsou zařazeny práce, které vznikly v hodinách informatiky.

Přáli bychom si, aby se Vám i tento výtisk líbil a abyste se při čtení jednotlivých příspěvků dobře pobavili.

Autoři

1. PERLIČKY

Čj – mluvnice

- Přechýlená slova – rodák - **rodička, rodičyně, rodka, rodice**
(správně má být rodačka)
- učeň – **učeňa, učeňkině, uční, učna, učkyně**
(správně má být učnice)
- vrátný – **vrátnice** (správně má být vrátná)
- holub – **holubkyně** (správně má být holubice)
- tlumočník – **tlumočkyně** (správně má být tlumočnice)
- Čokoláda **roste na stromě** (má být – kakaové boby rostou na stromě)
- Základní skladební dvojice = **interpret a skladatel** (má být – podmět a přísudek)
- Ot. Co to je paruka?
Odp. „**Fejkové**“ vlasy (rozuměj – falešné vlasy)

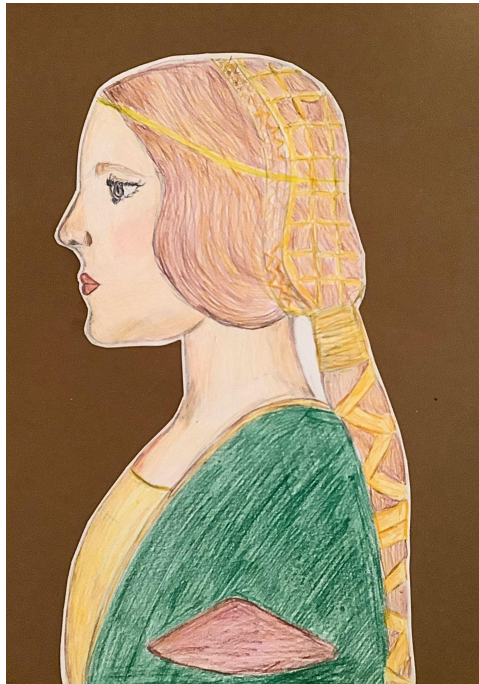
Čj – literatura

- Známe knihy tištěné a **poslouchací** (rozuměj - audioknihy)
- Ot. Proč přenesli před válkou ostatky K.H.Máchy z Litoměřic do Prahy?
Odp. Protože tam byly **kotlety** (správně má být - Sudety)

Ostatní předměty

- Ot. Co je to duchovní hudba?
Odp. **Hrají v ní duchové** (je to hudba k náboženským účelům)
- Ot. Co je hudba instrumentální?
Odp. **Hraná na stroje** (hudba hraná na hudební nástroje)
- Ot. Co je opakem hudby instrumentální?
Odp. **Lokální** (má být vokální)
- Ukolébavky jsou **uspávací písně**
- Rozlišujeme dechové nástroje dřevěné a **svišťové** (rozuměj žest'ové)
- Seikilova píseň je vytesána **na hrobním** kameni (má být – na náhrobním kameni)
- Nejstarší píseň pochází z **aztéckého** (má být antického) Řecka.
- Nejstarší česká píseň se jmenuje **Hospodo, pomiluj ny,
Hospodinko, pomiluj ny**
(správně je to Hospodine, pomiluj ny)
- Jedním ze skladatelů českých oper byl i Bohuslav **Janů** (správně Martinů)

- Opery B.Smetany – **Čertova nevěsta, Čertí stěna, Černá vdova, Čertova vesta**
(správně – Čertova stěna)
- **Provdaná nevěsta** (má být – Prodaná nevěsta)
- Při hodině AJ se mělo zkusit ústně. Žák řekl: „Aha, já myslel, že to bude **papírně**
(rozuměj – písemně)
- Při překladu článku o odpadech v oceánu z AJ do ČJ někteří žáci chybně slovo **rubbish**
(odpadky) překládali jako **králíci** (rabbits)
- Rodina je hodně lidí, kteří mají **stejnou krev**.



Adéla Voglová, 8.D

2. HŘÍČKY S ČEŠTINOU

PRÁZDNINY

1. verze

Prázdniny se blíží k nám,
nikdo o ně není sám.
Pojeďu na dovolenou,
mamka ta pojede se mnou.
Bude volno od školy.
konečně žádné úkoly!
Budu chodit pozdě spát,
celý den se jenom smát.
Kdo nemá rád prázdniny,
ten je asi šílený!

Tereza Podehradská, loňská 5.B

2. verze

Prázdniny – to je prima věc,
povozím se na kolech.
Potom budu běhat venku,
s kamarády honit srnku.
Až ji někdy chytíme,
do rybníku skočíme.
Pak z rybníka vyběhnem,
za babičkou zaběhnem.
Pozdravíme babičku,
pobudem tam chvíličku.
Potom už musíme domů,
rozloučím se a pádím k domu.

František Hervert, 6.B

3. verze

Sluníčko tě ohřeje,
voda tě zas umeje.
Venku je nad 30 stupňů,
ve vodě zas nad 5 stupňů.
V koupališti celý den,
na sluníčku nebýt jen.

Viktor Vágner, 6.B



kolektiv, 9.C

KRÁVA JMÉNEM MÍLA

Kráva jménem Míla,
vždycky se jen myla.
Myla se však ráno,
pak vyprala prádlo.
Když to prádlo vyprala,
tak si trochu přispala.
Potom, když se vzbudila,
kafíčko si vypila
a hokeji fandila.
Křičela a ječela,
že ji máma slyšela.
Hnedka přišla k pokoji
a roztáhla záclony.
Teď křičela ona na ni,
jak to, že ve škole není.
Míla si hned stoupla,
a trochu si dupla.
Od té doby kráva Míla
hokeji už nefandila.

Libi Roubínek, 7.A



Tuan Anh Tran, 7.B

BÁSNICKÉ POKUSY

V zimě padá sníh,
venku je slyšet smích,
děti rády bobují
a dospělí se zas koulují.

Dnes byl hezký den.
Ale byl to pouhý sen.
Slunce dnes svítí
A na louce roste kvítí.

Každé léto teplé je,
slunce svítí a hřeje,
všichni léto milujeme,
a proto se smějeme.

Fotbal, to je zábava,
každý při tom nadává,
těším se tam každý den,
dnes, zítra i za týden.

Slunce již zachází
za lesní mýtinou
a hvězdy vychází
nad vodní hladinou.

Viděl jsem jen dým
byl to jen šprým,
cítíl jsem něco nekalého
viděli mě zaleklého.

Listí lítá, vítr hučí,
žaludy pomalu pučí,
slunce pomalu zamrzá,
kvítí z listů se rozpadá.
Dušičky se blíží,
zesnulé duše k nám zhlíží.

*Práce žáků 9.A – K. Čaňková, P. Wosková, S. Znamenáčková, R. Špiner
a žáků 9.C – V. Libal, R. Švejdová, A. Teuflová*

JARO

Sníh se potichu ztrácí z polí,
naše tělo po zimě bolí.
V trávě tančí sedmikrásky,
všude bude plno lásky.
Ptáci zpívají si zrána,
po poli létá hladová vrána.
Potok spěchá k řece,
bude krásně přece.
Ze zimního spánku probouzí se medvědi,
kteří vůbec nic nevědí.
Na jaře slunce svítí,
na louce roste kvítí.
Na hřišti je spousta dětiček
jako na louce kytíček.
Nastal čas grilování,
maso se nám pěkně spálí.
Naše těla hubnou do plavek,
Ježíš Marja, já mám chuť na párek!
V lese budou sněženky,
schováváme si je do peněženky.

Petr Pauza, 8.A



Alena Pocnerová, 8.B

3. BAJKY

O VRÁNĚ A PAPOUŠKOVI

Byla jednou jedna vrána a ta se chtěla stát papouškem. Když takhle jednou letěla lesem, potkala tam papouška.

Vrána říká: „Ty, papoušku, ty máš takové pěkné peří, to se mi tuze líbí.“

Papoušek jí odpověděl: „To já bych zase chtěl mít peří jako ty.“

Tak papouška něco napadlo! „Ty, vráno, já bych asi věděl, jak to udělat!“

Vrána: „Aha, já bych měla asi taky nápad.“

Papoušek: „Tak hele, najdeme maliny, borůvky a ostružiny a natřeme ti tím peří.“

Když to vše udělali, přišla na řadu vrána:

„Nejprve najdeme nějaké bahno a pak ti tím také potřeme křídla a celé tělo.“

Jakmile vše zvládli, rozloučili se a padla noc. Papoušek, vyválený v bahně, nebyl vidět, ale vrána ano. Byla viditelná pro predátory. Proto celou noc létala sem a tam a snažila se ukrýt. Ale marně! Vlk ji sežral.

PONAUCENÍ: Nedělej ze sebe něco, co nejsi.

Justýna Krejzová, 6.C



Matyáš Zahálka, 7.C

HROCH A ZAJÍC

Byl jednou jeden zajíc, který měl doupě poblíž cesty, která vedla k velkému rybníku. Tam se ostatní zvířata i zajíc chodil napít.

Jednoho dne si zajíc sedl na svou zahrádku. Dal si kávu a dort a trošku odpočíval. Jenomže po chvíli, když už skoro usínal, ozvalo se hlasité dupání. Vše kolem něj se třásla, klepalo a padalo. Zajíc se šel podívat k cestě, ale nic se tam nezměnilo. Vrátil se a začalo to opět. Přiběhl k cestě a viděl tam hrocha, jak skáče v bahně. Zajíc na hrocha začal křičet, proč tady tak vyvádí, že se mu vše v jeho domečku otřásá a padá na zem. Hroch přestal skákat a odešel. Zajíc se vrátil do svého domečku a konečně si odpočinul. Než ale usnul, přemýšlel, jestli nebyl na hrocha moc zlý.

Druhý den šel zajíc k rybníku, chtěl navštívit babičku. Ta bydlela na druhé straně rybníka, kam zajíc vždy jezdil malou loďkou s žabkou, která ho převázela. Jenomže loďka tam nebyla. Zajíc nevěděl, jak se dostane na druhou stranu, protože obejít rybník by to bylo moc nadlouho. Zajíc tam seděl a nevěděl, co má dělat. Za chvíli připlaval hroch, který zajíci nabídl, že ho převezme na druhý břeh jako omluvu za své chování předchozí den. Zajíci to přišlo hloupé, že na hrocha předtím tak řval.

Když ho hroch převezl, zajíc se mu omluvil a připravil pro něj překvapení. Vytvořil mu vlastní minibazén v bahně. Hroch byl nadšený a na oplátku ho převážel přes rybník a pomáhal mu nosit těžké věci.

PONAUCENÍ: Nemusí se vše řešit hádkami.

Lucie Kopalová, 6.C

4. POPIS PRACOVNÍHO POSTUPU

JAKÝ BYCH BYL UČITEL

Budete potřebovat:

- pevné boty, plyšáky, červené propisky, počítač, ale hlavně trpělivost

Dnes si ukážeme, jak se stát úspěšným učitelem. Jako první a velice důležitý krok je se narodit. Přes to nejede vlak, ale očekáváme, že pokud toto čtete, první krok jste úspěšně zvládli. Gratulujeme.

Dál už to nebude tak jednoduché. Budete potřebovat slepit dohromady vědomosti a dostat je do hlavy. Stačí vám k tomu projít základní školu. Na tuto chůzi doporučujeme pevné boty. Občas je to cesta trnitá, ale s trochou vůle to zvládnete. Tento krok opakujte ještě dvakrát – na střední a vysoké škole. Nejtěžší část už máte za sebou.

Teď je na řadě cvičení interakce s dětmi. Plyšáci jsou k tomu jako stvoření, skvěle se na ně křičí a hlavně neodmlouvají. Každý učitel ví, že čím více je písemka červená, tím lépe, to dodá barvu a skvělý kontrast.

Na výuku je potřeba interaktivní tabule a s ní počítač. Děti totiž z neznámého důvodu radši koukají na barevné obrázky než na papír. Naštěstí s obsluhou tohoto technologického vynálezu si nemusíte dělat starosti. Stačí do toho dvakrát bouchnout a ono to bude fungovat.

Posledním krokem je vzít všechny tyto rady a spojit je dohromady. Sice to nebude tak rychlá cesta, ale určitě to bude stát za to.

Posláním každého učitele se šířit vědomosti, což věříme, že zvládnete. Hlavně trpělivost a pevné nervy!

Klára Martinů, loňská 9.A

5. CHARAKTERISTIKA

A/ POHÁDKOVÉ POSTAVY

Mánička

Mánička je dívenka, která má jako nejlepšího kamaráda Hurvínka. Je poněkud menší postavy. Má dlouhé hnědé vlasy s ofinou. Její obličej jí zvýrazňují veliké modré oči, na kterých nosí černé kulaté brýle. Roztomilou ji dělá malý nosík, tenká pusinka a červené tváře. Vždy je slušně a elegantně oblečena. Nosí kostičkovanou blůzičku s bílým límečkem a k tomu si obléká sukni. Na nohou má červené punčochy a černé střevíce. Často se směje a má dobrou náladu. V pohádce působí jako chytré a opatrné děvče. Bydlí v bytě pod Hurvínkem s bábinkou. Ráda si hraje především s Hurvínkem na svatbu.

Libi Roubínek, 7.A



Sára Leonovičová, 7.B

Draci

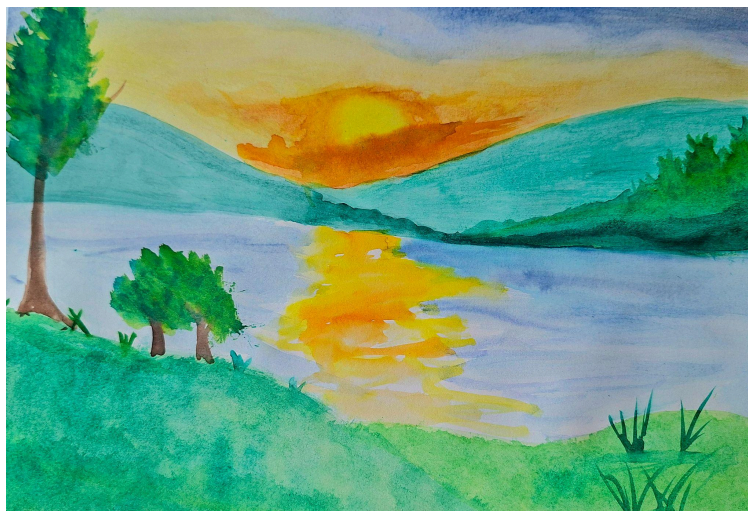
Všichni si draka nejčastěji představují jako tříhlavé zelené ještěrky, které ve většině pohádek sní princeznu nebo ji navždy stráží. To však ale u všech není pravda. Draci byli vždy ušlechtilá zvířata za dob, kdy tu ještě nebyli lidé. Mají krásné šupinaté barevné tělo s velkými tenkými, ale silnými křídly, které ho mohli vynést až do oblak. Štíhlé tělo jim doplňuje mohutný ocas s ostny a na konci zašpičatělý. Obranu jim zajišťoval věčně červený až oranžový oheň či modrý nebo bílý led. Drápy a zuby se vždy hodily při lovu a udržení se na stromě nebo skále. Aspoň jak to vždy popisovali, byli draci obrovské postavy a právě to jim dávalo výhodu. Jejich vejce byla také veliká a pohybovali se v počtu 1 – 3 kusů. Nejčastěji se živili zvířaty střední velikosti – jako krávy, ovce nebo kozy.

Kateřina Holubová, 7.A

Shrek

Shrek je zelený zlobr s velkým nosem. Nosí šaty k pytloviny, které drží hnědý pásek. Na šatech má malou vestičku z krokodýlí kůže. Obléká si ještě k tomu kalhoty s kostkovaným vzorem. Barvy na kalhotách jsou: oranžová, hodně tmavá zelená. Shrek je obutý do bot z kůže krokodýla. Má tlusté prsty jako zelené špekáčky. Jeho pusa je velká s docela rovnými zuby. Na obličeji jsou dvě hnědé oči. Nad nimi je neurovnané obočí. Shrek má uši jako dva zelené trychtýře. Zlobrovi je kolem 45 – 50 let. Je docela objemný.

Karolína Marešová, 7.B



Ilona Netiková, 7.C

B/ LITERÁRNÍ / FILMOVÉ POSTAVY

PAT A MAT

Pro svou slohovou práci jsem si vybral dva nerozlučné kamarády – Pata a Mata. Jsou oba chytří, ale nešikovní.

Oba dva mají oválnou hlavu a silnější pas. Rádi nosí modré džíny a černé boty. Pat je typický svým žlutým svetrem a rádióvkou, Mat zase červeným svetrem a pruhovaným kulichem.

Ani jeden z nich není upovídaný. Jsou přemýšliví a vynalézaví, ale někdy až moc. Jsou vždy v pozitivní náladě a pokaždé na vše přijdou.

Tyto dva jsem si vybral, protože jsem si je už jako malý oblíbil a sledoval jejich příběhy od rána do večera.

A je to!

Filip Číž, 8.D

ODYSSEUS

1. práce

K slohové práci jsem si po dlouhém rozmýšlení vybral postavu Odyssea. Je to mladší pán urostlé svalnaté postavy, má tmavé vlasy a vousy. Z válečných výprav získal pár jizev. Je to krutý muž, ale zároveň milující manžel a zodpovědný otec. Prošel si i válkami, a proto ho jen tak nic nezlomí.

Byl jedním z hrdinů trojské války, kde působil jako nemilosrdný válečník. Někdy se i hádal se svými spolubojovníky. Na cestě z trojské války domů dělá vše pro to, aby se dostal na svůj ostrov Ithaka, kde vládnul. Dokonce se ho po cestě pokusili začarovat, ale s pomocí bohů vyvázl bez následků. I když byl z domova pryč celkem 20 let, protože 10 let trvala trojská válka a dalších 10 let cesta zpět, neztratil víru v to, že se střetne se svou manželkou Penelopou, synem Telemachem a svým otcem Láertem.

Postavu Odyssea jsem si vybral, protože pochází z řeckých legend a velice mě zaujala, jelikož je to odvážný hrdina, věrný manžel a zdatný vládce.

Patrik Henzl, 8.D



Zuzana Novotná, 7.A

2. práce

Odyseus se proslavil jako statečný král a řecký hrdina. O této postavě se vypráví již po generace a jeho příběhy se rozšířily po celém světě.

Vždy byl známý svou velice statnou postavou. Taky aby ne, když pořád bojoval o život ve válkách. Byl poměrně veliký, s vypracovanými svaly. Měl vlasy, které se svou barvou nelišily od jeho tmavých vousů. Konkrétně o jeho vzhledu moc věcí nevíme, protože ve vyprávění je to více zaměřeno na jeho činy.

Chování a povahu však známe lépe. Byl odvážný, hrdý, poctivý, chytrý i spravedlivý. Mohlo by se zdát, že v nějakých případech i trošku lstivý, například když přechytračil Kyklopa a vypíchl mu oko. Byl také věrný – nejen bohům, ale i svému lidu, rodině a posádce. Vždyť to byl on, kdo riskoval svůj život jen proto, aby zachránil své námořníky před kletbou. Strávil několik let v boji, na výpravách a na moři. Dělal, co mohl, aby dodržel sliby a vrátil se k rodině. Byl velice trpělivý, plnil příkazy bohů.

Sice je Odyseus vymyšlený, ale i tak na mě zapůsobil a věřím, že v historii určitě žil někdo jemu podobný. Výpravy i dobrodružství, co podnikl, mohou být pro nás inspirací především tím, jak můžeme dosáhnout vysokých cílů, když si věříme.

Liliana Klementová, 8.A



Sofie Janů, 8.A

ENOLA HOLMES

Knížky, které mají v sobě drama, odvahu, zvraty a především to napětí, jsou detektivky. A jedna z nejlepších detektivek, kterou jsem kdy četla, je o Enole Holmes od Nancy Springer.

Enolu vychovala její matka, ale nebylo to tím tradičním způsobem. Jako třeba neučila ji šít, plést, pomáhat doma. Bylo to trochu jiné, učila ji hodně fyziky, chemie, nechala ji přečíst celou knihovnu, ale především ji učila bojovat.

Taky si říkáte, proč se jmenuje Enola??? Matka měla ráda hry se slovy a Enola se pozpátku čte „Alone“ – v češtině sama...

Díky matčině výchově taky nechodila úplně upravená. Neměla rukavičky, z klobouku jí svéděla hlava. Vzhled moc neřešila, spíš jí záleželo na tom, aby se mohla v oblečení dobře hýbat. Jediné vlasy měla trochu učesané, často si je svazovala mašlí.

V den jejich šestnáctých narozenin její matka zmizela a ona udělá cokoli, aby ji našla. Přestože chodila neupravená, na lidi okolo sebe byla velmi hodná, chovala se slušně, ale když cítila, že se něco bude dít, využila své schopnosti boje. Enola měla kuráž, byla drsná a především se nikdy nevzdává. Přestože byla na lidi hodná, na její dva bratry to moc nefungovalo. Jeden ji poslal do internátu pro výjimečné dívky a druhý ji hodně podceňoval. Teprve když vyřešila první případ, začali ji více respektovat jako „zkušenou dámu“. Také nesmíme zapomenout na to, že byla trošku problematická, jako třeba jí chytila policie na plese pana Liana.

Jestli chcete, abych Vám popsala ostatní postavy a celou knížku, tak si jí místo toho někde kupte nebo vypůjčte. Ale pozor, když si ji přečtete, od základu se vám změní pohled na svět ... A také budete mít jenom krátký spánek, protože to budete číst třeba až do tří hodin do rána.

Berta Čáková, 8.A

LOCIKA

Na popis a charakteristiku jsem si vybrala princeznu Lociku z knížky Na vlásku od bratří Grimmů. Tato postava mě totiž provázela dětstvím. Ne jenomže jsem samotnou knížku četla opravdu mnohokrát, ale měla jsem i různé plyšové hračky nebo oblečení.

Princezna má dlouhé blondáté vlásy, které si češe čtyřikrát denně. Na sobě nosí světle fialové šaty s bílou krajkou a ozdobnými rukávy. Nejraději chodí bosa mezi rozkvetlými květinami. Jelikož je slečna svou macechou zavřena celý život ve věži, jediného, koho zná, je její kamarád Pascal. Chameleon umí velice dobře poslouchat, ale také Lociku vždy rozveselí.

Mladá dívka působí laskavě a šíří kolem sebe radost. Odvaha jí nikdy nechybí, ani když musí zdolat to největší dobrodružství. Umí být citlivá a pokud slečně ublížíš, poznáš její schopnost odpouštět. Občas má i dny, kdy se necítí moc dobře a ráda tráví čas jen ona a Pascal.

Holčička v každé situaci hledá něco hezkého, i když se jí někdy do cesty staví strach. V těch kouzelných očích je často vidět veliká odvaha, ale i nejistota. Locika totiž touží utéct z věže, vidět svět, najít ztracenou rodinu a životní lásku. Již zmíněné kouzelné vlasy jsou totiž symbolem jejího osudu.

Když mám špatnou náladu, uvařím si nějaké dobré jídlo, lehnu si pod peřinu a přečtu si tuto skvěle zpracovanou knížku, která je i velice dojemná.

Adéla Ch. Adeltová, 8.A

LENI

Chtěla bych Vám představit 11letou dívku z knížky s názvem Říkali mi Leni, kterou moc hezky zpracovala Zdeňka Bezděková. Leni toho hodně prožila a ještě prožije.

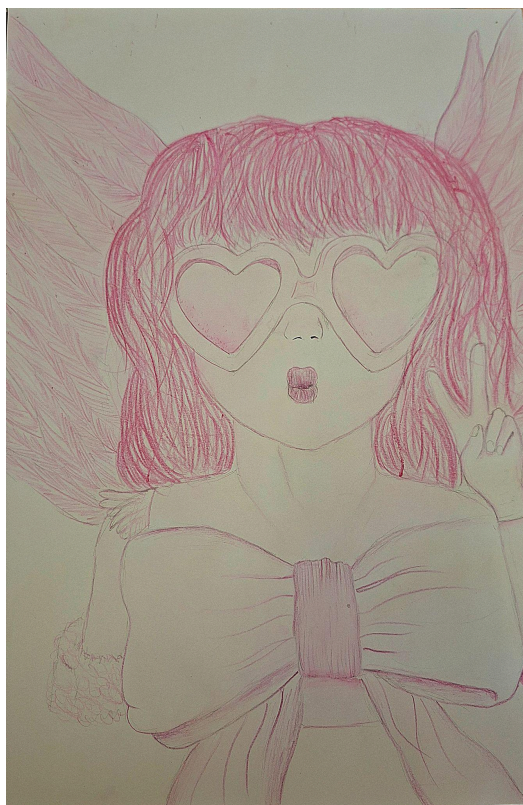
Holčička byla menší hubenější postavy. Měla dlouhé tmavé vlásky a velké hnědé oči, které toho hodně viděly. Oblečení nosila trochu starší a vlasy zapletené do copů.

Na svůj celkem nízký věk byla Leni velmi statečná. Dokázala si vyžádat pomoc úplně sama. Za to má můj veliký obdiv. Byla také hodně často smutná (nedivím se). Dělo se jí toho tolik špatného. Její „rodina“ se k ní nechovala hezky, ani ve škole to neměla lehké. Ale přesto to zvládla.

Byla také plná nenávisti, což dává smysl. I přesto však dokázala být šťastná. Například – když si hrála se svými panenkami a vytvářela si takový svůj vlastní svět, kam se chodila ukrývat před krutou realitou. Tím pádem měla i velikou představivost. Bohužel měla i také myšlenky na smrt. Ne na ten proces, ale na to, jaké by to bylo „hezké“, kdyby tady nebyla. Chtěla být volná a užívat si v jejím vymyšleném světě.

Musím se přiznat, že takto emoční jsem ještě u knihy nebyla. Cítila jsem velký smutek, nenávist a strach. Teď, když to píšu, tak s ní v něčem velmi soucím. Kdybych mohla, šla bych ji obejmout a říct jí, že všechno bude v pořádku. (Také už se nemůžu dočkat druhého dílu).

Viktorie Ziková, 8.A



Alžběta Flégrová, 6.D

CONRAD FISHER

Vybrala jsem si postavu z mého oblíbeného seriálu Léto, kdy jsem zkrásněla. Jmenuje se Conrad Fisher a je mu 21 let.

Má bratra – Jeremiho – jsou si hodně blízcí. Zemřela jim totiž matka. Conrad je laskavý, vysoký, má hnědé vlasy i oči.

Také je zodpovědný a chytrý, proto studuje medicínu. Je emocionálně uzavřený, ale věrný těm, které miluje. Celkově je to postava, která se snaží najít sama sebe. Je citlivý, ale i zranitelný. Možná není úplně dokonalý, právě to ho dělá opravdovým.

Někdy se chová špatně, vždy však má pro to důvod. Zatajil třeba nemoc jejich matky. Chtěl všechny chránit, aby netrpěli.

Tuto postavu jsem si vybrala, protože je to můj oblíbený hrdina.

Adéla Voglová, 8.D



Adéla Novotná, Vlasta Pokorná, 8.C

FRODO

Chtěla bych vám představit jednu z hlavních postav z filmu Pán prstenů. Jeho jméno je Frodo a kvůli tomu, že je hobit, je docela malý a dosahuje výšky asi 150 cm. Frodo miluje klid, přírodu a dobré jídlo. Má kudrnaté hnědé vlasy a velké modré oči.

Je statečný, odvážný a obětavý. I když se bojí, nikdy se nevzdá. Je laskavý a spravedlivý. Je také věrný přítel – nejvíce si váží Sama, který ho na cestě nikdy neopustí a pomáhá mu až do konce.

Jeho odvahu a sílu vidíme v tom, že se rozhodne nést a zničit prsten, i když ví, že ho to může stát život. Má také velkou vnitřní sílu, protože odolává moci prstenu, který ho pomalu ničí.

Froda jsem si vybrala, protože se mi líbí, že i někdo malý a nenápadný dokáže být hrdina.

Ivanna Neporada, 8.D

C/ NOMEN OMEN

KRUTOSLAV OCELOZUB

1. práce

Jméno Krutoslav vypovídá, že byl krutý, ale tak to vůbec nebylo. Krutoslav byl vcelku milý člověk, měl smysl pro humor. Byl vysoké silnější postavy, měl plešatou hlavu. Každý se ho bál. Byl to strašidelný kovář, ale lidé, co ho znali, ho měli moc rádi. Opravdu rád si dělal srandu z lidí, tudíž jim říkal, že mu medvěd vytrhl zuby a tak je má ocelové.

Kristýna Dudková, 8.D

2. práce

Bohužel ocelový zub nemá, ale umí slovně nadávat, že se po rozhovoru s ním cítíte, jako byste dostali ocelovým teleskopem do břicha. Jak ve jméně, tak v mysli je velmi krutý. Nevím, jestli pracuje jako zubař, kovář nebo psychiatr, ale k němu na hodiny sezení bych opravdu nedoporučovala chodit. V čem je ale dobrý, je urážet a být zlý.

Berta Čáková, 8.A

3. práce

Krutoslav Ocelozub je krutý a zlý. Nic s ním nehne ani ho neobměkčí. Díky tomu je ale silný. To je však asi jediné pozitivum. Na pohled také není moc sympatický. V obličejí se mračí, a to tak, že se mu udělaly vrásky. Mluva a vyjadřování příjemné nejsou. Není divu, že nemá moc přátel. Vlastně se s ním baví jen pár lidí, ale jenom proto, že se ho bojí.

Jolana Hrbáčová, 8.A



Zuzana Jirásková, 6.A

BAŠTIMÍR TŘÍLŽIČKA

Tento pán je profesionální jedlík, jí třemi lžičkami najednou. Má rád jídlo a je obézní. Nejraději baští svíčkovou, každý den sní alespoň 20 jídel. Po kapsách vždy nosí řízek s chlebem a když nemá řízek, tak má sekanou.

Marek Loupal, 8.A



Stella Vágnerová, 3.B

D/ ČLOVĚK, KTERÉHO MÁM RÁD/A

1. práce

Moc ráda vám řeknu něco o své nejlepší kamarádce Terce, například, že jí je 13 let stejně jako mně.

Začnu tím, jak má zajímavě sestříhané vlasy. Jsou takové středně dlouhé, krásně zbarvené do tmavě hnědé. Díky jejím očím též vyniká obličej. Jsou totiž zelenohnědé v podobě lesní zeleně. Nos vypadá přesně akorát, ani velký, ani malý. V jejím úsměvu perfektně vynikají bílé zuby a ze rtů září světle růžová barva. Dalo by se říct, že má hezky štíhlou a vysokou postavu, ale na výšce jí spíše přidávají nohy nežli trup.

Je velice milá, tolerantní i obětavá, samozřejmě se na ni dá spolehnout a důvěřovat jí. Vyniká převážně svou divokou povahou, díky které si užijeme spousty zábavy, při které podnikáme objevné cesty v lesích. Chová se moc mile i navzdory tomu, jak ji někteří pomlouvají za nějaké „nedokonalosti“. Podle mě je perfektní, ať si říká každý, co chce, já svůj názor měnit nehodlám. Poté, co skončí ve škole a má čas, tak vždy zavolá, jestli nechci jít ven na procházku do přírody. To, když mám volno, nemohu odmítnout.

Terka pro mě není pouze kamarádka, spíše je něco jako část rodiny. A tím, jak se liší od ostatních, tak vyniká její jedinečnost. Jestli máte taky někoho jako mám já, tak gratuluji, vyhráli jste v loterii.

Liliana Klementová, 8.A



Soňa Špinerová, 6.A

2. práce

Osoba, o které budu psát, je můj bratr Pepa. Osm let už chodí po této planetě, tak si něco o něm řekneme.

Na to, že je mu 8 let, je to hrozný obr, měří okolo 150 cm. Tím ho poznáte, ale také si můžete všimnout jeho krásně modrých očí a jako růže zbarvených rtů. Tváře vypadají jako u křečka, vždy nafoukle a macaté. Pepova postava je silná, proto je dobrý v hodu koulí a kriketovým míčkem. Jeho nohy jsou silné a svalnaté, velikost boty mu vůbec nesedí na věk, nosí čísla 39 a 40. Nejčastěji si obléká džíny a fotbalový dres.

Ale věc, která je na něm dobrá, to je určitě jeho chování. Vždy je ohleduplný a myslí na ostatní. Nikdy nezlobí a pomáhat s prací mu nevadí. I Pepa je člověk, takže občas leží a nechce se mu nic dělat. Někdy však dělá jako robot a pracuje tak dlouho, než přijde hlad.

Bratra jsem si vybral, protože je to můj parťák. Všude chodí se mnou a všechno děláme spolu, například fotbal. Nikdy mě nenechá na holičkách, a proto ho mám tak rád.

Alois Kostík, 8.A



Karolína Marešová, 7.B

3. práce

Jestli vám někdo řekl, že na Valentýna se dějou zázraky, tak tomu věřte. Narodila se totiž Áďa. Dnes jsem se rozhodla, že vám ji představím. Možná Áďu znáte a pro ty, co ne, ji dnes popíši.

Áďa zatím moc nevyrostla, měří 156 cm. A na váhu se radši ani neptejte. Když se na Adélku podíváte, všimnete si buď, jak se na vás šklebí, nebo krásných dlouhých blond'atých vlasů. Nedoporučuji vám na ně sahat, jinak to schytáte. Nebojte, to není všechno, třeba má pěkné zeleno – hnědo - modré oči. Nakonec vám musím říct o nádherných červených tvářích, které ji září pod očima.

Když někdo začne mluvit o upřímnosti, vzpomenu si na ni. Je to totiž nejpřímnější člověk, co znám. Někdy mi to vadí, ale stejně vím, že to myslí dobře. Adélka miluje módu i přes to, že mamku to štve, stejně pořád nakupuje. Důležitá věc o ní je, že dodržuje sliby. Jednou jsme se domluvili, že si na poslední den školy oblékneme zelenou a dodržela to. Taky si nenechá do ničeho mluvit, co chce, to chce. Neznamená to, že by byla rozmazlená, prostě si stojí za svým. Nedávno jsem jí řekla, že test nepíšeme, Áďa ale stála za svým. A samozřejmě, že jsme psali. Taky se spolu pořád smějeme a užíváme si, s ní se prostě nenudíš. Třeba v létě jsme šli k řece a blbli, dokud jsme neodpadli.

Tak teď znáte moji nejlepší kámošku. Doufám, že se vám líbil popis i charakteristika. A jestli ne, tak kámošku už má.

Sofie Janů, 8.A

6. LÍČENÍ

Poznámka:

Všechny práce jsou inspirovány obrázkem malířky **Jolany ČECHOVÉ**

Vyučující tyto práce zaslal samotné autorce a ji to velice potěšilo.

KŘEHKÁ ZIMA

Krajina objímá mrazivým klidem. Vzduch je nehybný a chladný, utopený v křišťálové atmosféře. Je to tam celé do odstínu modré a bílé, do barev zimy, jak si ji představuji.

Stromy se tyčí jako sochy, jejich větve jsou obaleny tenkou bílou příkrývkou. Hlavně ta vrba, jejíž pruty visí k hladině jako zmrzlé vodopády. Pak tam jsou detaily u toho břehu, který je pokryt bílým jemňoučkým popraškem, kterému se říká sníh.

Vodní plocha je zrcadlově klidná, přesně kopíruje okolní svět. Je to křehké zrcadlo v ještě křehčí době. Loďka si tam jen stojí, je křehká a hodně jí to bolí být a stát v tomhle ledovém světě, kdo by tady chtěl být v téhle době.

Karolína Hubalová, 9.D



ZIMNÍ KRAJINA

1. práce

Když se na obraz dívám, mám pocit, jako bych vkročila do ticha, které má váhu sněhu. Osamělá lavička stojí v krajině jako zapomenutá myšlenka čekající, až se k ní někdo vrátí. Strom vedle ní představuje strážce zimy, jeho holé větve se rýsují proti světlé obloze a připomínají jemné čáry na starém dopise.

Sníh překrývá zem i čas a svět kolem mě se zdá být zpomalený. Studené barvy ve mně vyvolávají chlad, zároveň klid, který se rozlévá do myšlenek. Mám pocit, že kdybych si na lavičku sedla, mohla bych tam nechat všechny starosti rozpustit v tichu.

Celá krajina na mě působí jako zastavený dech. Obraz ve mně vyvolává pocit klidné samoty, podobné chvíli, kdy svět na okamžik utichne a člověk zůstane sám sebou.

Sára Hinterholzingerová, 9.D

MRAZIVÉ TICHU OSAMĚLÉ LAVIČKY

2. práce

Zimní krajina se uložila k hlubokému spánku a přikryla se těžkou, bělostnou peřinou, která pod nohama jen tiše křupe. Uprostřed té sněhobílé pustiny stojí osamělý strom. Jeho černé, pokroucené větve se vypínají k nebi jako prosebné ruce marně se snažící zachytit poslední zbytky denního světla. Na jeho koruně ale stojí kouzelný dar zimy, proměnila obyčejné smutné větve v kouzelné diamanty. Pod ním se krčí stará dřevěná lavička. Vypadá smutně a opuštěně, jako by vzpomínala na teplé letní dny, kdy na jejích prknech odpočívali lidé a vzduchem zněl letní smích. Právě ta lavička, osamělá strážkyně mrazivého ticha, v sobě nese tichý příběh uplynulého roku. Teď ji však objímá jen studený stín a hnědé skvrny rozmrzlé hlíny u jejích nohou připomínají jizvy v jinak čisté tváři zimy. Všechno působí nehybně, jako by se zastavil čas. i když zima v tomto koutě světa vládne pevnou a mrazivou rukou, je v té samotě cítit zvláštní poklidná krása. Člověk má pocit, že stačí jen vydechnout a jeho dech se okamžitě rozplyne v tomto bílém království ticha. Poslední záblesky světla se líně opírají o namrzlou pláň a vytvářejí na sněhu dlouhé namodralé stíny, které se natahují jako prsty mrazivého krále. Je to chvíle, kdy se i vítr bojí nadechnout, aby neporušil tu křehkou harmonii.

Lukáš Zemanec, 9.D



ROZKVETLÁ ULIČKA

Na obrázku Jolany Čechové se rozprostírá tichá ulička malebné vesnice, která vypadá jako z pohádky. Nejsou tu vidět žádní lidé, je tady ticho, že by byl slyšet špendlík, kdyby spadnul na zem. Po domech se popínají fialové květy rostlin, je to vůně, až by se z ní zatočila hlava. Úzká kamenná cesta se mírně klikatí a stáčí mezi starými domy jako had. Zdi jsou postavené z nepravidelných kamenů, poznamenaných časem. Každý dům má svou vlastní minulost a vzhled, přesto dohromady tvoří nádherný celek.

Nejvíce upoutávají sytě růžové květy, které se bohatě rozrůstají po zdech domů, vypadá to jako bohatá hříva vlasů. Květy působí, jako by se snažily obejmout domy a dát jim teplo. Na parapetech jsou zelené listy břečťanu, ten ševlí, jako by někdo šeptal.

Mezi domy se majestátně tyčí vysoký strom, jako by dával pozor na klid v ulici. Nad ulicí je krásně modré nebe, má barvu jako mamčin šaty. Po fasádě se pnou větvičky, které jsou suché a zkřehlé, jako babiččiny ruce.

Celý obrázek vyvolává pocit klidu a pohody, jen si sednout a snít. Člověk má chuť se touto uličkou pomalu procházet jako šnek, cítit vůni květin, která připomíná mamčin parfém. Je to místo, kde se zdá, že čas plyne pomaleji a lze zapomenout na starosti všedního dne.

David Janovský, 9.D



7. ÚVAHA

CESTOVÁNÍ ČASEM

Snad každý se někdy zamyslel nad tím, jaké je to cestovat časem. Je to nebezpečné? Povedlo se to někdy někomu? Dokážou vědci vyvinout stroj času?

Všichni by chtěli nějakou věc v minulosti změnit. Mít tu moc cestovat časem. Vybrat si jinou školu, přijmout nějakou nabídku nebo se začít s někým bavit. Ale vyplatí se to?

Osobně se domnívám, že cestování časem může být skvělá věc. Jen si to představte. Umřel vám někdo blízký. Mohli byste ho zachránit, napsat mu, ať se na přechodu rozhlédne nebo ať nechodí přes koleje. Dokázali byste změnit životy několika lidí.

Zároveň si ale myslím, že je to také moc nebezpečné. Vrátili byste se zpět do minulosti, vyšli o pět minut později a nestihli vlak, nepotkali svého budoucího manžela. Neměl spolu děti, domov, žili byste s někým jiným. Kdyby tohle udělala třeba vaše babička, pravděpodobně ani nebudete existovat, a to vše kvůli tomu, že jste nestihli vlak.

Bude však někdy možné cestovat časem? Osobně sama nevím. Byl by to velký pokrok, vědci by mohli objasnit různá nedorozumění z minulosti nebo cestovat do budoucnosti a zabránit například globálnímu oteplování. Na druhou stranu bychom si ničím nebyli jistí. Vymyslel si tohle někdo? Má ten člověk pravdu? Proč změnil budoucnost nebo minulost? Nic by nedávalo smysl. Všude by byl chaos. Svět by žil ve válkách, protože by se lidé mohli podívat, jestli nějakou bitvu dokáží vyhrát, kradli by, podváděli, a dokonce i vraždili. Na druhou stranu se zachrání spousta životů, mohli bychom například cestovat do budoucnosti a objevit lék na rakovinu.

Můj názor na cestování časem je smíšený, ale spíše si myslím, že se to nevyplatí. Ano, mohli byste zachránit někoho blízkého, ale je důležité si uvědomit, za jakou to bude cenu. Místo vašeho blízkého by mohli umřít jiní lidé.

K tomuto tématu mě inspiroval seriál Simpsonovi, kteří ve svých dílech dokázali předpovědět několik událostí, ale já si stojím za tím, že to byla spíše náhoda než skutečnost.

Eliška Peterová, 9.A



Marie Antořová, 9.D

SLÁVA

Je dobré stát se slavným? Otázka, kterou si někdy klade každý z nás. Každý si někdy přál stát se populárním, někým důležitým, či vzorem pro mladé. Položme si otázku, co sláva vlastně znamená.

Sláva – cesta, která vede od záře reflektorů a potlesku až po depresi, drogy, nebo dokonce i sebevraždu. Jsem přesvědčena, že popularita může být magickým pocitem a připadáte si, jako kdybyste pluli na obláčku. Po čase ale přijde moment, kdy si sundáte růžové brýle. Vše se zdá tak jiné, tak tmavší a vy si začínáte uvědomovat, že to byla jen „chvilka v ráji.“

Být známý se stává potřebnou věcí, když ji lidé využijí k tomu, aby pomáhali druhým, upozorňovali na důležité problémy či inspirovali ostatní. Takových případů přibývá, proto je sláva důležitá. A právě v tom vyniká skutečná hodnota. Máme se však zabývat jen dobrými vlastnostmi?

V moderní společnosti, kdy jsou média a sociální sítě nedílnou součástí, se stává, že odejde stejně rychle jako přišla. Jeden den jste na titulní straně časopisu a druhý den jste zapomenuti. Sláva totiž není jen odměnou, ale i zkouškou charakteru. Člověk musí umět nést odpovědnost za své činy, zvládat tlak veřejnosti a nezapomenout na to, kým byl předtím. Vzpomeňte si, kolik lidí si slávou zničilo život, nebo si ho dokonce vzali.

Pojďme si uvést slavné osobnosti, co slávě podlehly. Vzpomeňte si třeba na případ Kurta Cobaina, hlavního zpěváka skupiny Nirvana. Spousta lidí ho vidí jako výjimečného a talentovaného zpěváka, člověka, který změnil historii hudby, ale druzí ho znají jen jako oběť návykových látek. Kurt se stal slavným už ve svých 24 letech a už za 3 roky slávu neunesl a předávkoval se. Můžeme si také připomenout princeznu Dianu, která projížděla v tunelu a novináři svými blesky oslepili řidiče vozu a Diana v autě tragicky zemřela.

Na závěr lze říci, že sláva není ani dobrá, ani špatná. Zatímco po ní někteří touží, jiní by ji nesnesli.

Denisa Štástková, 9.A

SOCIÁLNÍ ÚZKOST – NEVIDITELNÝ STÍN KAŽDODENNOSTI

V dnešní době, kdy jsme neustále obklopeni lidmi – jak v reálném životě, tak ve světě sociálních sítí – se může zdát, že komunikace je přirozená pro každého. Avšak pro některé i obyčejný pozdrav je obrovský stres každodennosti.

A co to vlastně sociální úzkost je? Je to stav, při kterém má člověk velký problém navazovat kontakt s lidmi. V podstatě je to strach a stres, ale není to taková ta tréma, kterou jsme všichni už někdy měli a zažili. Naopak sociální úzkost žije s daným jedincem každý den a stěžuje každé slovo a rozhodnutí v životě.

A jak se vůbec může projevat? Myslím si, že dříve lidé jen zřídka trpěli tímto či jinými psychickými problémy. To mě vede k názoru, že to přichází s dobou. V dnešní době, když nejste populární, bohatí a nemáte postavu jako z Hollywoodu, tak v podstatě neexistujete, a to je jen jeden z mála důvodů. Lidé se neustále s někým porovnávají, a to je přivádí k myšlence: „Jsem dost dobrý?“ Každý den na sociálních sítích můžeme koukat na hromadu úspěšných lidí a lidé s psychickými problémy se z toho jenom hroutí. Mělo by se to řešit.

V první řadě je důležité říct, že požádat o pomoc není slabost, ale naopak krok kupředu. Odborníci, rodiče, sourozenci nebo kamarádi dokáží pomoci lidem s tímto problémem a dokázat jim, že jsou důležití a sebevraždy, řezání a jiné sebepoškozování nejsou potřeba.

Na závěr bych chtěl říci, že by sociální úzkost měla řešit více a měl by se na ni klást důraz. Touto úzkostí trpí opravdu hodně lidí a nikdy nevíte, jestli mezi vámi někdo takový není.

Tomáš Molnár, 9.C

8. VYPRAVOVÁNÍ

A/ PŘEDLOHOU JE OBRÁZKOVÝ SERIÁL



MYSLIVEC JIRKA A CHLEBA

Jednoho dne šel myslivec Jirka na obhlídku svého lesa. Když se už chystal připravený odejít, jeho žena na něj z kuchyně zavolala: „Jirko, zapomněl sis svačinu a brašnu!“ Jirka se ohlédne a povídá: „Tak mi ji přines, prosím.“ Jeho žena mu ji tedy poslušně donese a on se může už konečně vydat do lesa.

Asi po jedné hodině si povídá: „Už mám celkem hlad, tak schválně. Co mi ta moje ženuška připravila?“ Tak si najde místo na sezení pod hezkou skalkou. Začne si vybalovat svůj chleba s pořádnou vrstvou paštiky, když se za ním na skále objeví medvěd, který má asi také hlad. Medvěd praví: „Ty jo, no to je ale pořádný kus chleba, ten bych si dal.“ Jirka už pomalu strká chleba do pusy, když tu najednou se vznese. „Cože?“ Medvěd skočil na kládu, na kterou si myslivec sedl. V tu ránu byl Jirka na skále místo medvěda a medvěd na kládě místo Jirky. Muž už svůj chleba nemá a medvěd si na něm pěkně pochutnává.

Sára Leonovičová, 7.B

MYSLIVEC A MEDVĚD

Byl jednou jeden Pepa, měl manželku Alenu. Jednoho rána se vzbudil a říká: „Hmmm, mohl bych jít na procházku a provětrat si hlavu.“ Alena si pro sebe pomyslí: „Pepa chce jít si provětrat hlavu. Mohla bych mu udělat svačinu.“ Tak tedy muž šel, šel a šel. Najednou objevil svůj oblíbený pařez pod skálou. Sedl si tedy a otevřel si svou svačinu. Vypadalo to tak krásně a i to pěkně vonělo. Ale Pepa nebyl jediný, komu ta svačina voněla. V blízkosti to ucítil i medvěd. Tak Pepa říká: „Doufám, že to neucítí medvěd!“ Ale stalo se, co se nemělo stát. Medvěd přišel na skálu a skočil na dřevo, na kterém seděl Pepa. Ten vyskočil jako na trampolíně. Myslivec byl nahoře a místo něho seděl dole medvěd a jedl mužovu svačinu. Pepa říká: „A jéje, Alena mi říkala, že si mám dát bacha.“

PONAUCENÍ: Dávejte si pozor, vaše svačina může vonět i někomu jinému.

Adéla Buršová, 7.B



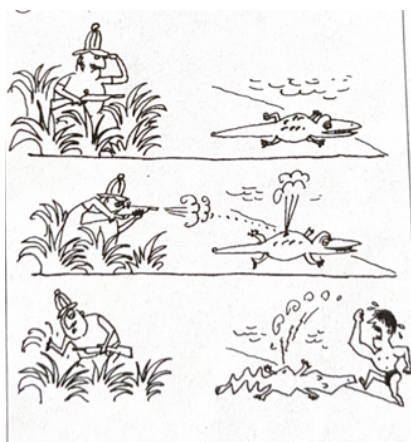
LUKÁŠ A ŠTĚSTÍ

Lukáš je chudý myslivec. Jediné, co má, je jeho pes Max, puška, malá polorozpadlá chalupa a rodina.

Jednoho dne se rozhodne jít lovit. Zapíská a řekne: „Pojď, Maxi, jdeme lovit.“ Pes utíká za ním. Po první hodině nic nenašel, ale pokračoval. Po druhé a třetí hodině zase nic. „Budeme muset končit,“ říká Lukáš. Max si smutně pomyslí: „Tak dnes budeme zase o hladu.“ Když v tu chvíli náhle uvidí prolétat kachnu a rychle popadne pušku, zamíří a: „Bank!“ Puška vystřelí a kachna padá do vody. Už nasadí smutný obličej, když najednou Max odhodlaně skáče do vody. Lukáš se chvíli lekne, ale Max už vylézá. K lovcovu překvapení drží v puse štiku, která chytla kachnu. Lukáš se zaraduje a povídá: „Jupí, teď máme dostatek jídla pro všechny.“

Díky tomu se ten den všichni najedli a potom, co dojedli, si myslivec z kostí ryby udělal přívěšek, který mu vždy přinášel štěstí.

Tomáš Petera, 7.B



O LOVCI FRANCOMÍROVI A PODIVNÉ VÝPRAVĚ

Jednoho dne šla Francomírova rodina k jezeru. Muž si vždy bere s sebou naleštěnou pušku a říká: „Musím být vždy připraven, kdyby se tu náhodou zjevila lochneská příšera!“ Ale jeho manželka se jen usměje a řekne: „Ale, prosím tě, to máš z těch akčních filmů, pojď se vykoupat!“ Francomír zase povídá: „Jistota je jistota!“ Žena už si ho nevšímá a jde do vody. Za chvíli však muž zavolá: „Pozor! Příšera je tady! Utečte!“ Všichni zpozorněli, ale ve zmatku opravdu utekli.

Francomír střílel do toho tvora, ale najednou začalo strašné syčení a pak se ten netvor zmenšil a zploštil. Muž slavnostně ječel: „Hurá! Zastřelil jsem ji!“

Všem lidem to došlo hned po tom, co z vody vyběhl naštvaný dědeček a řval: „Co to děláte! Vy jste snad spadl z višně! To byl můj nafukovací krokodýl!“ Dědeček byl totiž celou dobu ve vodě. Okolní lidé se na Francomíra naštváli a on musel odevzdat svou pušku. Musel zaplatit zničeného krokodýla. Odešel s hanbou domů.

Zuzana Novotná, 7.A

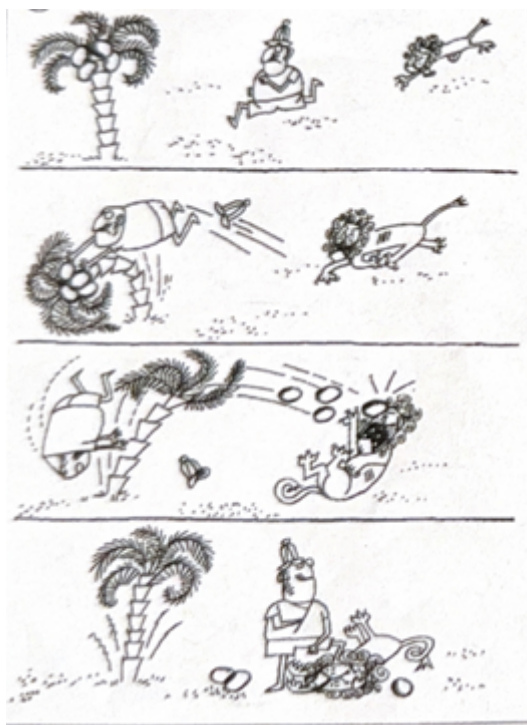
PUŠKA A KROKODÝL

Honza se jednoho dne rozhodne, že půjde k vodě. Než vyjde z domu, tak povídá manželce: „Jani, já jdu k vodě.“ Ta odvěti: „Honzo, vezmi si s sebou pušku, ať něco ulovíš!“ Honza odpoví: „Ty jsi ale hlavička.“

Muž se tedy vydal na lov. Šel přes les, až došel k vodě. Najednou vykřikne: „Panno Maria, to je krokodýl, toho musím ulovit.“ Schoval se do křoví a čekal na správnou chvíli. Ale krokodýl se ani nehnul. Honza nabil pušku a „buch“. Zaradoval se, že ho trefil. „Hurá, hurá!“ křičel. Ale pak si všiml, že se krokodýl vyfukuje. Najednou se vynoří z vody svalnatý muž a křičí: „Ty chuligáne, ta jsi mi píchnul mého krokodýla!“ Tak se Honza raději vypařil.

Když dorazil domů, manželka se ho ptá: „Copak jsi ulovil?“ „Ani mi to nepřipomínej, Janičko, to byl trapas.“ Žena byla zvědavá, co se přihodilo. Tak se ho zeptala: „Copak se stalo?“ „Hele, nandej mi jídlo a pak ti vše povím. A nezapomeň na pivečko!“ „Neboj, už to máš na stole. Tak povídej.“

Adéla Mikasová, 7.B



JOSEFOVO DOBRODRUŽSTVÍ

Josef má rád dobrodružství. Jednoho dne, když byl na dovolené, zaplatil si prohlídku města a okolí. „Rád si to tady projdu a ještě se něco dozvím,“ myslel si. Ale minuty ubíhaly a Josef se začínal nudit. „Chce to nějaké dobrodružství.“ Odpojil se od své skupiny a zašel někam do přírody. Jak tak jde, najednou spatří lva, jak leží opodál. „No páni, toho si musím vyfotit.“

Pomaloučku se k němu přibližuje, ale lev si ho všimne. Rozeběhne se k němu. Josef okamžitě utíká pryč. V tom spěchu si nevšimne palmy, narazí do ní, ta se ohne a muž vyletí. „Aááá.“

Najednou, když se ohlédně, uvidí pod palmou ležet lva a okolo něj kokosy. „Skolil jsem ho,“ zakřičel. Když odjížděl domů, byl šťastný a říkal si: „To bylo dobrodružství. Už se těším, až to všem povím.“

Ema Buková, 7.A

BĚH O ŽIVOT

Jednoho dne pak Horejsek říká: „Marcelo, jdu na pláž.“ Jeho manželka mu domlouvá: „Karle, buď doma. Bojím se, že se ti tam něco stane.“ Muž mávne rukou a odpoví: „Ach, Marcelko, zase ty tvoje nesmysly. Neboj se, nic se mi nestane.“

Při cestě na pláž uslyší řev. Otočí se a vidí lva, který k němu běží. Karel prchá pryč a křičí: „Marcela měla pravdu! Já blázen! Měl jsem jí věřit!“ Pak si ale všimne palmy a pomyslí si: „Rychle na ni vylezu!“ Udělal to tedy, ale palma se naklonila. „To je můj konec!“ Celý ustrašený zavře oči, ale nic se nestane. Opatrně se podívá na lva, který leží omráčený na zemi. Karel se diví: „Co se stalo? To je moje práce?“ Zmateně se rozhlíží a vidí ležet kokosy vedle lva. Už ví, co se odehrálo. „Jak se se mnou palma naklonila a já jsem spadl, ty kokosy musely praštit toho lva do hlavy.“

Otřesený přijde domů a začne vyprávět své ženě, co se mu přihodilo. „Karle, pohádky vyprávěj někomu jinému a řekni pravdu. Kde jsi k té bouli na čele opravdu přišel?“

Tereza Koneková, 7.B



Adéla Novotná, 8.C

B/ VLASTNÍ PRÁCE

TO BYLO, KDYŽ

To bylo, když zima byla ještě zimou a ze střech a oken visely rampouchy. Kocourek Bob seděl doma na vyhřátých kamnech a spokojeně si předl. Ani jednou nepomyslel na toulání v zasněžené pustině. Dny ubíhaly a Bob se stával víc a více znuděný svým životem, a proto se rozhodl vyjít zadními dveřmi do zahrady. Zkoumá své teritorium, jestli se něco nezměnilo. Žádné změny, ani cokoli podezřelého nespatriil, tak se vypravil zpět ke vchodu. Najednou ale cítil cizí dech na krku.

Byla to kuna, která se zeptala: „Kampak máš namířeno?“ Strach mu ani nedovolil odpovědět a než se nadál, kuna ho vedla hluboko do lesa. Vyhrožovala mu zakousnutím, jestli s ní dobrovolně nepůjde k ní do doupěte. Šli už přes čtyři hodiny a kocour byl vyčerpaný. Když se na chvíli kuna otočila, využil situace a běžel, co mu nohy stačily. Utekl ještě hlouběji do lesa a začalo se stmívat. Z křoví se na něj dívalo několik očí. Byl vyděšený. Po chvílce z křoví vyšla celá vlčí rodina. Kocoura přijali a odvedli ho do jejich nory, kde ho také nakrmili. S náhradní rodinou strávil přibližně tři dny a poté se mu začalo stýskat po domově.

Matka vlčice si toho všimla a kocour jí vše vysvětlil. Společně s vlčaty mu na druhý den pomohli najít cestu domů a Bob jim byl velmi vděčný. Po tomto zážitku již sám v zimě ven nechodil.

Anna Trefná, 9.C



Lissa Ella Švarná, 7.B

VÝLET NA VALDŠTEJN

To bylo tenkrát, když jsme jako každý rok vyrazili stanovat do Českého ráje, ale tentokrát se rozhodlo, že navštívíme hrad Valdštejn. Cesta byla dlouhá, a proto nás napadlo, že si ji trochu zkrátíme. Mapa nás zavedla do hustého lesa.

Kráčeli jsme úzkou cestičkou mezi stromy, když najednou bratr zvolal: „Hele, houba!“ a už nesl v ruce obrovský hřib.

Tak to všechno začalo. Rozprchli jsme se po lese a po chvíli hledání jsme nasbírali plný košík hub. Sešli jsme ale z cesty a ztratili se.

Po chvíli bloudění mezi stromy a pozorování slunce, které se už pomalu začalo schovávat za jejich koruny, jsme narazili na rozcestník, na kterém stálo: „Hrad Valdštejn – 1,5 km“. Protože se už stmívalo a my chtěli stihnout prohlídku, přidali jsme do kroku. Cesta do kopce nám ale dala zabrat.

Po výstupu k hradu nás však čekalo zklamání, na ceduli stálo „Zavřeno“. „No to snad ne,“ povzdechla si máma. Hladoví jak vlci jsme zamířili ke stánku poblíž hradu. Tam však bylo také zavřeno.

Tak jsme se za tmy, ale s košíkem plným hub, vrátili zpět do kempu. A jak se říká – kdo si počká, ten se dočká – my se opravdu dočkali. Ráno jsme si totiž z hub udělali výbornou smaženici.

Nakonec tedy vše dobře dopadlo a my si odnesli ponaučení, že se máme držet cesty a vyrazit včas.

Eliška Peterová, 9.A

JAK TO BYLO TENKRÁT, KDYŽ JSME ŠLI NA SNĚŽKU

Před delší dobou mě napadlo, že můžeme jít celá rodina na nejvyšší horu České republiky Sněžku. Tento nápad jsem řekla doma rodičům, kterým se to moc líbilo. I můj bratr Vojta souhlasil. Tatínek ten večer našel na internetu krásnou cestu, kudy půjdeme. Maminka udělala výbornou svačinu – upekla buchtu, nakrájela ovoce, dokonce i usmažila řízky.

Další den ráno nám budíček zvonil brzy, abychom vše stihli. Na posilňovou tatínek uvařil míchaná vajíčka. Maminka sbalila svačinu a dobrodružství mohlo začít. Po cestě si bratr vzpomněl, že nemá pevné boty. Naštěstí mu je maminka vzala s sebou. Po dlouhé cestě nás přivítal nápis Pec po Sněžkou. Vojta se zaradoval a vykřikl: „Hurá, jsme v cíli!“

Na Sněžku jsme šli modrou turistickou trasou, aby výstup nebyl tak náročný. Cestou jsme obdivovali krásu přírody. Okolo nás byla spousta zvířátek a počasí nám přálo. Bylo to jako z pohádky. V půlce cesty jsme zastavili na svačinu. Hned jak jsme si dodali energii, cesta na vrchol pokračovala. Docela mi to utíkalo, protože jsme s Vojtou dělali vylomeniny. Za odměnu nás nahoře čekal překrásný výhled. Udělali jsme si snímek na památku, chvíli se pokochali a tatínek prohlásil: „Co kdybychom šli dolů jinou cestou?“ Přišlo nám to jako dobrý nápad.

Tak jsme se tentokrát vydali po červené turistické trase. Nadšení nám zářilo v očích. Ale rychle nás to přešlo. Začalo pršet a cesta byla kluzká, bolely nás nohy. Nakonec jsme se rozhodli vrátit se zpět a sejít dolů předešlou cestou.

Po chvíli opět vyklouzlo sluníčko a udělalo se krásně. Uteklo to jako voda a najednou jsme byli u auta. Cestou domů jsme se zastavili na oběd. Se spoustou vzpomínek jsme nadšení dojeli domů.

Amálie Teuflová, 9.C

9. SOUTĚŽNÍ PRÁCE – JÁ A KNIHA

PROČ ČTU RÁD

Čtení je pro mě jako otevírání tajných dveří do nekonečného světa. Když vezmu do ruky knihu, ať už je to napínavá detektivka nebo článek z novin, vždycky mě baví, co se dozvím. Je to, jako bych se chystal na velké dobrodružství, aniž bych se hnul z místa.

Jedním z důvodů, proč rád čtu, je, že si sám můžu představit, jak se to může odehrát. A že potom můžu ten příběh převyprávět tak, jak jsem to cítil. Pomáhá mi to vcítit se do myšlenek a pocitů postav, a tím se stávám empatičtějším člověkem.

Knihy jsou také neuvěřitelným zdrojem poznání. Každá kniha, i ta fiktivní, mě učí něco nového. Nejvíce mě to učí vytrvalosti. Myslím to tak, že když začnu něco číst, tak abych u toho zůstal. V dnešní době je schopnost ponořit se hluboko do jednoho tématu nebo děje dosti vzácná. Zkrátka, čtení je pro mě víc než jen povinnost do školy.

Celkově bych řekl, že čtení je palivo pro představivost, cesta k moudrosti. Každá stránka je malým krokem k porozumění světa a sama sebe.

Roman Písek, 9.D

PRVNÍ KNIHA, KTERÁ MĚ V ŽIVOTĚ OVLIVNILA

Když se zamyslím, která kniha mě v životě ovlivnila, první, která mě napadne, je dílo Eduarda Basse Klabzubova jedenáctka.

Možná proto, že jsem se sám, když jsem byl malý, viděl jako úspěšný fotbalista, stejně jako ti synové starého Klabzuby. Asi jsem si v této knize plnil své dětské sny být slavný. Jenže, i těm klukům z knihy se nevyhnul neúspěch, hádky a rozepře nebo spousta prohraných utkání. Ale i tak jsem asi chtěl být jako oni.

Myslím si, že i díky této knize se můj vztah k fotbalu ještě prohloubil. I když nad tím tak přemýšlím, díky ní jsem se začel i do jiných fotbalových knih.

Nevím, co by se stalo, kdyby se mi ta kniha do ruky nedostala. Možná bych i tak hrál fotbal, ale možná by mě něco přivedlo na jinou sportovní cestu. Já tu knihu ale dostal, dokonce ji stále mám. A i když nejspíš s fotbalem neprocestuji celý svět jako ti kluci, tak budu vědět, že tahle kniha mě tak moc stáhla k fotbalu.

Lukáš Zemanec, 9.D



Amálie Teuflová, 9.C

10. OLYMPIÁDA Z ČESKÉHO JAZYKA – SOUTĚŽNÍ PRÁCE ŠKOLNÍ KOLO

O ZTRACENÉM PŘEDMĚTU

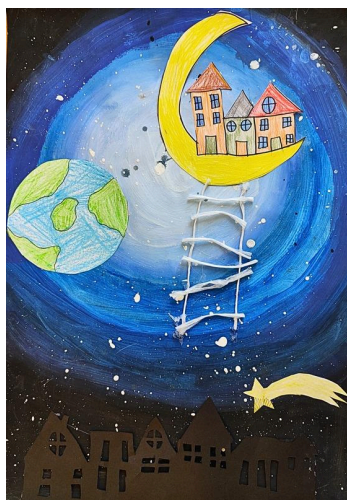
ZTRACENÝ KLÍČ

Psal se rok 1849, ve městech i ve vesnicích vládla melancholie a obrovská chudoba. Na trůn nastoupil nový panovník, který vysoké daně jen podporoval. Bylo jaro a slunce zářilo nad Prahou. V obličejích obyvatel ale jako by se setmělo a světlo vystřídala tma. To ovšem neplatilo pro všechny, byla skupina čtyř mladých umělců, tedy Jakub, Jan, Václav a Vojtěch, kterým úsměv ze rtů nezmizel i po všech jejich útrapách. Své útočiště před smutkem hledali ve svém umění a fyzicky také na opuštěné zřícenině hradu.

Jednoho podvečera se parta mladíků měla sejít právě na onom kopci. Dovnitř se dostávali díky zlatému klíči, který ukrývali pod kamením před hradem. Když tam však dorazili, klíč na svém místě nebyl. Ticho se rozhostilo mezi umělci, nedokázali si to vysvětlit. O jejich setkáních nikomu neřikali, a tak jim bylo divné, že by ho někdo mohl ukrást. „Jak se mohl ztratit? Už léta sem nikdo nechodí.“ řekl Vojtěch. Ani jeden z nich nevěděl, co si myslet, hrad zamčený, klíč ztracený a v okolí jen tma. Hledali mezi kameny i v trávě. Nakonec se ho vydali hledat dál, do lesa, ale po klíči jako kdyby se slehla zem. Když už po dlouhé době ztráceli naději, jejich pozornost upoutalo tiché, zoufalé syčení. Maličký kocour se zasekl v oplocení lesa a drát se mu zapíchl do tlapy. Mladí umělci měli dobré srdce a ani na vteřinu nepomysleli na to, že by kotěti nepomohli. Proto k němu přišli velmi pomalým krokem, aby ho nevystrašili a tehdy to spatřili. Tehdy uviděli ten zlatý klíč, který se zaleskl v kočících zubech. „Jenom si chtělo s něčím hrát,“ řekl jeden z mladíků, Jan. Ovšem na klíč nyní nedbali tolik jako na záchranu zvířete. „Musí být promrzlé,“ poznamenal Václav a začal drát odstraňovat. Když tak učinil, kotě se ošilo bolestí a klíč upustilo někam do mokré trávy. „Vy se postarejte o něj, klíč najdu já,“ téměř neslyšně vyslovil Jakub. Zanedlouho drát povolil a vystrašený tvor se rozeběhl pryč. Jakub už klíč držel v rukou, a tak nic nebránilo tomu, aby šli za ním. Nemuseli jít daleko, vyčerpaný a promrzlý kocour doběhl pouze ke zřícenině. Vojtěch si sundal kabát a stvoření do něj zabalil. Vrátili se i s ním domů, do tepla.

Kotě si na mladíky brzy zvyklo a stalo se jejich společníkem. Rádo s nimi po večerech chodilo na setkání do zříceniny. A právě ono jim připomínalo, že i v temné době může přijít něco, co do života vrací světlo.

Denisa Šťástková, 9.A



Soňa Špinerová, 6.A

ZTRACENÝ MÍČ Z MISTROVSTVÍ SVĚTA

Uteklo to jako voda a brzy bude 23. mistrovství světa ve fotbale. K narozeninám jsem dostal oficiální zápasový míč Trionda. Měl panely v barvách hostitelských zemí – zelená Mexiko, červená Kanada, modrá Spojené státy americké.

Pro mě to nebyl jen obyčejný fotbalový míč, ale symbol mých snů a lásky k fotbalu. Hráli jsme s kluky v našem oblíbeném parku. Zrovna jsem zkoušel novou fintu, která se jmenuje Zidanovka po slavném hráči Zinedinu Zidanovi. Chtěl jsem míč poslat obloučkem přes brankáře, jenže jsem ho přestřelil. Míč spadl přímo do potoka. Běželi jsme tam, ale marně. Proud vody byl silný a míč rychle odnášel pryč. Smutně jsem na něj koukal, jak ho řeka odnáší. Celý večer jsem nemohl myslet na nic jiného, než na to, že jsem přišel o věc, která pro mě moc znamená. Druhý den jsem se k řece vrátil a znovu jsem oba břehy prošel. A pak jsem ho uviděl. Byl zachycený mezi kořeny starého stromu. Opatrně jsem ho vyndal a očistil od bláta. Měl jsem radost, když jsem zjistil, že není zničený. Míč jsem si donesl domů, vysušil jsem ho a uklidil do poličky. Další den jsem se rozhodoval, jestli si ho vezmu znovu do parku, nebo jestli si ho nechám doma. Nakonec jsem ho do parku vzal.

Naštěstí vše dobře dopadlo, i když to vypadalo, že přijdu o svůj nejlepší dárek k narozeninám v mém životě. Už se těším na mistrovství světa ve fotbale a určitě budu s míčem u televize fandit.

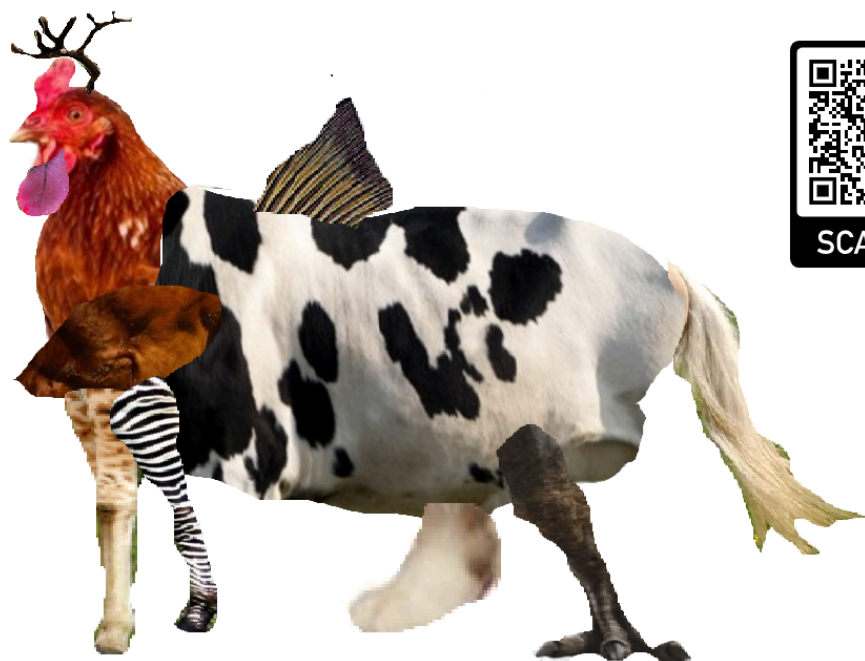
Vilém Špiner, 8.A



Eliška Ludvíková, 6.D

11. PRÁCE Z VÝPOČETNÍ TECHNIKY

POZNÁŠ UTAJENÉ ZVÍŘE?



Jakub Baloun, Jakub Beneš, Václav Trnka, 7.C



Tuan Anh Tran, Tomáš Petera, 7.B

Základní škola v Roudnici n.L., Jungmannova 660

Almanach uspořádali:

Dana Jirásková
Lenka Krtíčková
Olga Matějková
Marie Nováková
Alena Uhrová
Milan Vocásek

Výtvarné práce vybrala:

Daniela Součková
Petra Vágnerová

Technická pomoc
a zařazení prací z informatiky:

Nikola Drobná

